

Arrest

nr. 184 346 van 24 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 5 oktober 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 14 november 2015 aan in België en wordt op 28 januari 2016 te Ninove in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 13 februari 2016.

1.2. Op 29 januari 2016 wordt de aankomstverklaring ingetrokken en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 21 maart 2016 treedt de verzoekster te Ninove in het huwelijk met D. F., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.4. Op 29 maart 2016 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter waaruit blijkt dat zij een huwelijksakte, een inschrijvingsbewijs van de ziektekostenverzekering, een bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, een geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte, een paspoort en een betalingsbewijs heeft overgelegd.

Op 26 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 5 oktober 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1987 betreffend het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.03.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatig bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarde, wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Individuele rekening van 2015 (Periode 01/01/2015 tot 29/12/2015) uit interimtewerkstelling*
- Individuele rekening van 2016 (Periode 01/01/2016 tot 18/03/2016) uit interimtewerkstelling*

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit het administratief dossier blijkt dat de interimtewerkstelling intussen werd beëindigd en de referentiepersoon intussen aan de slag is bij C. N. (...) NV (zie de raadpleging van de databank van de RSZ, dolsis).

Betrokkene heeft echter niets betreffende deze nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon voorgelegd, waardoor we geen kennis kunnen nemen van het inkomen die er uit voortkomt en dus niet kunnen vaststellen of de bestaansmiddelen voldoet aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is daarom ook overbodig er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2^o van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 42, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van niet-retroactiviteit van bestuurlijke aktes en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“En ce que, première branche, les effets de la décision de refus de séjour n'ont pu sortir leurs effets plein qu'en date du 05.10.2016 sans contrevenir au principe de rétroactivité des actes administratifs, principe d'ordre public.

Alors que, sur la base de l'article 42 § 1er de la loi du 15.12.1980, dès le 29.09.2016, la requérante devait être titulaire d'un droit au séjour, la disposition susvisée sortant ses effets de plein droit à défaut de décision opposable à la requérante et aux tiers à cette date.

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. "

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

3. Considérant que le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

Que, par ailleurs, le devoir de minutie impose de prendre en compte l'ensemble des données pertinentes du cas d'espèce avant d'arrêter une décision.

4. Considérant que l'article 42 par. 1er de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

«§ 1er. Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminées par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. »

Il s'agit là d'une application de l'article 10 de la directive 2004/38/CE qui impose la « délivrance d'un document dénommé "Carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union" au plus tard dans les six mois suivant le dépôt de la demande ».

4.1. Considérant que le principe de non rétroactivité des actes administratifs est un principe à valeur législative¹ et d'ordre public² qui interdit à un acte administratif individuel ou réglementaire, de sortir ses effets à une date antérieure à la publicité qui en est faite, in casu, à sa notification.

4.2. Considérant que les deux règles susvisées entraînent une cascade légale pouvant être décrite comme suit.

Que, d'une part, à défaut de décision effective et sortant ses effets au plus tard six mois après l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, un droit au séjour doit être automatiquement reconnu dans le chef du demandeur, ici requérante.

Que d'autre part, tout acte administratif ne sort ses effets en droit qu'au moment de sa notification, et ce, sans qu'une application rétroactive puisse en être réalisée.

Que l'application au cas présent a pour conséquence d'indiquer qu'à défaut de notifier un acte ayant des effets en droit, sans application rétroactive de ces effets à un moment où l'acte était inopposable que ce soit à son destinataire ou aux tiers, l'effet de l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 et de l'article 10 de la directive 2004/38/CE devait s'appliquer.

Qu'en effet cet effet d'octroi automatique d'un droit de séjour au-delà d'un délai de six mois à dater de l'introduction de la demande de séjour de plus de trois mois découle d'une norme législative.

Il ne saurait donc être admis, au regard de la hiérarchie des normes, qu'un acte réglementaire puisse mettre à néant cet effet de manière rétroactive antérieurement à son entrée en vigueur.

4.3. Considérant qu'en conséquence, le droit au séjour de la requérante se devait d'être reconnu, à défaut de décision ayant effet à cette échéance, six mois après l'introduction de sa demande.

Que sa demande a été introduite en date du 29.03.2016.

Qu'en conséquence, dès la date du 30.09.2016, à défaut de décision sortant ses effets juridiques à cette échéance, un droit au séjour devait être acquis dans le chef de la requérante

Qu'en effet, aucune forcé obligatoire ne pouvait être attachée à la décision attaquée entre le 26.09.2016 et le 05.10.2016 (date de la notification).

Que, pour preuve, le délai de recours, par exemple, ne prend court qu'au jour de la notification et non au jour de la prise de décision.

Qu'il en va la de la distinction en l'existence d'un acte et de l'opposabilité des effets à son destinataire et aux tiers.

L'acte existe dès qu'il est pris mais ses effets ne sont opposable que lorsque la formalité de publicité est accomplie (Publication au Moniteur belge, affichage public, Notification, ...)

Qu'à l'inverse la force obligatoire de l'article 42 par 1er de la loi du 15.12.1980 susvisé était effective dès le 30.09.2016.

Qu'il découle de la combinaison de l'absence d'une décision ayant force obligatoire et opposable aux tiers et d'une disposition légale immédiatement applicable et ayant des effets juridiques qu'un droit acquis était existant dès le 30.09.2016 auquel il ne saurait être porté atteinte de manière rétroactive.

Que ce droit est donc acquis.

Que prétendre le contraire serait de donner un effet rétroactif à un acte administratif contraire à l'effet automatique d'une norme législative.

Que ce droit acquis ne pouvait donc plus être refusé à la requérante dès le 30.09.2016, seule une possibilité de retrait demeurant possible dans le chef de l'Office des étrangers si les conditions en sont respectées.

Que pourtant, la décision n'est nullement une décision de retrait mais une décision de refus de séjour de plus de trois mois sortant rétroactivement ses effets.

Qu'une telle décision porte donc atteinte à un principe d'ordre public, celui de non rétroactivité des actes administratifs.

Que l'application d'une telle décision porte donc atteinte, de manière rétroactive a un droit acquis dès le 30.09.2016 dans le chef de la requérante et viole, de manière rétroactive, l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 et l'article 10 de la Directive 2004/38/CE.

Qu'en effet, l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 susvisé sort pleinement ses effets en l'absence de décision administrative soumise à la nécessaire publicité.

Que la question de la rétroactivité doit être regardée, comme indiqué ci-avant, au jour de la notification de la décision, et donc de son opposabilité à son destinataire et aux tiers, et nullement au préalable.

Qu'en l'absence de décision notifiée le 29.09.2016 au plus tard, jour ouvrable, il ne peut être question de faire rétroagir dans ses effets un acte administratif individuel d'autant que cette rétroactivité viole l'effet déclaratif d'une norme législative, supérieure dans la hiérarchie des normes.

Que, comme indiqué, la non rétroactivité des actes administratifs est d'ordre public.

Que la décision prise viole donc le principe de non rétroactivité des actes administratifs.

Que cette violation porte atteinte au droit acquis du requérant à bénéficier d'un séjour de plus de trois par l'effet de l'article 42 par. 1er de la loi du 15 décembre 1980 dès 11.06.2016

Que cette décision témoigne donc d'une erreur manifeste d'appréciation de la situation juridique du requérant.

Qu'en conséquence, l'ensemble de ces manquements porte atteinte tant à la motivation interne de la décision qu'à sa motivation formelle et viole les articles 10 de la directive 2004/38/CE, 42 par.1er et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 visés au moyen.

Que le moyen est donc fondé."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 10 van de Richtlijn 204/38/EG, van de artikelen 42 §1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat daar de bestreden beslissing haar niet ter kennis werd gebracht binnen de termijn van zes maanden, haar een verblijfsrecht diende te worden toegekend. Zij meent dat er enkel een beslissing genomen kon worden tot intrekking van een reeds automatisch toegekend verblijfsrecht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster artikel 42 van de vreemdelingenwet, waarin enkel wordt gesteld dat het recht op verblijf ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag moet worden erkend, te ruim interpreteert, nu zij hieruit meent af te leiden dat een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van 6 maanden nadat de aanvraag werd ingediend.

Ook een verwijzing naar artikel 10.1 van de Richtlijn doet aan voorgaande geen afbreuk nu voormeld artikel ook ingaat op de afgifte van een verblijfskaart, wat geenszins betrekking heeft op de kennisgeving van een beslissing aangaande de weigering van verblijf.

Artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit verwijst ook enkel naar de termijn van 6 maanden zoals voorzien in artikel 42 van de vreemdelingenwet en gaat louter in op de hypothese indien er geen beslissing werd genomen binnen voormelde termijn van zes maanden, wat in casu geenszins het geval is. De aanvraag werd ingediend op 29 maart 2016 en de beslissing werd op 26 september 2016 genomen, waardoor de termijn van zes maanden niet overschreden werd. Een latere kennisgeving doet aan voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster gaat er in haar kritiek aan voorbij dat de verwerende partij bovendien geen vat heeft op de kennisgeving zelf. Eisen dat de beslissing tot weigering van verblijf ter kennis wordt gebracht binnen de termijn van zes maanden, zou het bestuur verhinderen om negatieve beslissingen te nemen indien de beslissing niet (tijdig) ter kennis kan worden gebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin in arrest nr. 126 109 van 23 juni 2014 onder meer wat volgt:

“De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat “geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

In casu blijkt dat de verwerende partij de beslissingstermijn heeft gerespecteerd nu zij, in antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij op 1 februari 2012, op 4 juli 2012 en dus binnen de 6 maanden na de aanvraag de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nam. Het feit dat deze beslissingen blijkens het administratief dossier pas op 23 oktober 2012 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, doet hieraan geen afbreuk, nu de termijn betrekking heeft op het nemen van de beslissing inzake de aanvraag en niet op de kennisgeving ervan.” (eigen onderlijning)

Ook in arrest nr. 152.311 d.d. 11 september 2015 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent als volgt:

“(…) De beoordeling dat uit artikel 51, § 2 van het vreemdelingenbesluit niet blijkt dat desbetreffende beslissing binnen de termijn van zes maanden diende te worden betekend aan verzoekende partij, dringt zich des te meer op aangezien de verwerende partij wel vat heeft op de datum van beslissing inzake een verblijfsaanvraag doch geen vat heeft op de datum van betekening van deze beslissing, die afhangt van de houding van de verzoekende partij en haar bereidwilligheid om in te gaan op de uitnodiging van de betrokken gemeente om zich een beslissing te laten betekenen (alsmede van de sluitingsdagen van de gemeentediensten). Indien de redenering van verzoekende partij dient te worden gevolgd, houdt dit in dat indien een vreemdeling die een aanvraag van een verklaring van inschrijving

indient, langer dan zes maanden laat passeren volgend op de aanvraag om zich de beslissing te laten betekenen, dit volstaat opdat hij een gunstige beslissing krijgt, wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn.

Samenvattend kan worden gesteld dat binnen een periode van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag van een verklaring van inschrijving een beslissing dient te worden getroffen door de verwerende partij, en dat indien niet binnen deze termijn een beslissing wordt getroffen, een verblijfskaart dient te worden uitgereikt, en dit mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand. De datum van betekening is in deze irrelevant.(...)"

In een meer recent arrest met nr. 173.189 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 augustus 2016 onder meer wat volgt:

"(...) Kernvraagstuk in de betwisting is of de bestreden beslissing te laat werd genomen, zijnde later dan zes maanden volgend op de datum van de aanvraag, zoals bedoeld in artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet zodat toepassing diende te worden gemaakt van artikel 52, §2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit.

(...)

Artikel 51, §2 van het Vreemdelingenbesluit regelt uitdrukkelijk de hypothese van de verwerende partij die in gebreke blijft een beslissing te treffen over de ingediende verblijfs-aanvraag en stelt uitdrukkelijk 'als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet' zodat verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat te dezen de datum van de betekening geldt, namelijk 3 mei 2016. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat te dezen de datum van de betekening geldt.

(...)

Bovenvermelde beoordeling dringt zich des te meer op aangezien de verwerende partij wel vast heeft op de datum van beslissing inzake een verblijfsaanvraag doch geen vat heeft op de datum van betekening van deze beslissing, die afhangt van de houding van de verzoekende partij en haar bereidwilligheid om in te gaan op de uitnodiging van de betrokken gemeente om zich een beslissing te laten betekenen (alsmede van de sluitingsdagen van de gemeentediensten). Indien de redenering van de verzoekende partij wordt gevolgd, houdt dit in dat indien een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient, langer dan zes maanden laat passeren volgend op de verblijfsaanvraag om zich de beslissing te laten betekenen, dit volstaat opdat hij een gunstige beslissing krijgt, wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn.

Samenvattend kan worden gesteld dat binnen een periode van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie een beslissing dient te worden getroffen door de verwerende partij, en dat indien niet binnen deze termijn een beslissing getroffen wordt, een verblijfskaart dient te worden uitgereikt. De datum van betekening is in deze irrelevant.

De verwijzing naar artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG doet geen afbreuk aan voormelde conclusie.

Dit artikel luidt als volgt:

"1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die net de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven."

De Raad stelt vast dat voormeld artikel enkel betrekking heeft op de 'vaststelling' van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie. Deze bepaling heeft, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geen betrekking op de betekening van een dergelijke beslissing.'(...)"

De bestreden beslissing werd genomen binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden. Verzoeksters kritiek kan niet worden weerhouden.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3.1. Artikel 3, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft als "begunstigden" van de daarbij verleende rechten "iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem

begeleiden of zich bij hem voegen". De Burgerschapsrichtlijn voorziet volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer de laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin: HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-457/12, S. en G., punt 34; HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 36 en 43).

Te dezen beroept de verzoekster zich als derdelander op de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan. Zij voert evenwel niet aan – en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet – dat haar echtgenoot zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft derhalve geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat een schending van artikel 10 van deze richtlijn niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd. Evenmin is *in casu* de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42 van de Vreemdelingenwet aan de orde (Cf. RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster het recht op verblijf wordt geweigerd omdat op basis van de door haar voorgelegde documenten niet kan worden besloten "*dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt*", waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat "*(u)it het administratief dossier blijkt dat de interimtewerkstelling intussen werd beëindigd en de referentiepersoon intussen aan de slag is bij C. N. (...) NV*", doch betreffende deze nieuwe tewerkstelling niets werd voorgelegd, zodat men geen kennis kon nemen van het inkomen dat eruit voortvloeit en dus niet kon worden vastgesteld of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt er gemotiveerd dat een behoefteanalyse overbodig is nu "*niet (werd) vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten*".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in

aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.
(...)”*

Te dezen laat de verzoekster gelden dat de bestreden beslissing slechts gevolgen heeft bij de kennisgeving ervan en dat deze gevolgen niet retroactief kunnen worden teniet gedaan. Zij stelt dat zij op 29 maart 2016 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat zij op 30 september 2016, bij gebrek aan een beslissing die juridische gevolgen resorteert, een verblijfsrecht had verworven. Zij meent dan ook dat geen bindende kracht kan worden gegeven aan de bestreden beslissing, die haar op 5 oktober 2016 werd ter kennis gebracht.

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de burger moet worden erkend.

Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: *“enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt”*. Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt *“dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”*.

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is en dat het enkel gaat om een termijn voor het nemen van de *“beslissing”*. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

In casu werd de bestreden beslissing op 26 september 2016, en dus binnen de wettelijke termijn van zes maanden, genomen, wat door de verzoekster niet wordt betwist. Aldus blijkt niet dat de verzoekster een verblijfsrecht heeft verworven, dat door de kennisgeving van de bestreden beslissing retroactief zou zijn tenietgedaan.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het beginsel van niet-retroactiviteit van bestuurlijke aktes aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“En ce que, la partie adverse indique les revenus de la personne ouvrant le droit au séjour sont indéterminés et ne sont donc pas pris en considération. La partie adverse ajoute que rien n'établit dans le dossier du requérant que les revenus de son épouse sont suffisants pour répondre aux besoins du ménage

Alors qu'il doit être indiqué que la partie adverse dispose des revenus du regroupant pour les années 2015 et 2016 et qu'elle est informée du fait qu'il dispose d'un nouveau contrat de travail par le biais de la base de données DOLSIS.

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte.

Que cette obligation-a été-généralisée- par la -Loi du 29-juillet 1-991—à tous les actes administratifs individuels.

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

3. Considérant que le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

Que, par ailleurs, le devoir de minutie impose de prendre en compte l'ensemble des données pertinentes du cas d'espèce avant d'arrêter une décision.

4. Considérant que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

Que l'article 42 par. 1er al. 2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose quant à lui que :

« En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée à l'article 40bis, § 4, alinéa 2 et à l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant ».

Que cette disposition impose au Ministre ou à son délégué de déterminer ce qu'est un revenu suffisant avec précision en ce que la dernière phrase évoque « la détermination d'un montant ».

Qu'il est donc légalement imposé à la partie adverse de prouver que les revenus ne seraient pas suffisants suite à une appréciation précise et casuistique du dossier.

5. Considérant que cette appréciation casuistique n'a pas été réalisée avec la minutie nécessaire.

Que l'absence d'un tel examen est doublement fautif.

5.1. Considérant, en premier lieu, que la partie adverse dispose des fiches, tel qu'il ressort de sa propre motivation pour l'année 2015 et 2016 et était informée de l'exercice d'une activité professionnelle nouvelle par le regroupant.

Qu'elle ne peut donc pas déclarer que l'examen de l'article 42 §1er al. 2 ne doit pas être réalisé dès lors qu'elle sait pertinemment que le regroupant a bénéficié et bénéficie encore actuellement de revenus du travail.

Que l'absence d'examen de l'article 42 §1er al. 2 n'est possible que s'il n'y a pas de revenus ou des moyens exclus par la définition de l'article 40 ter.

Que ce n'est pas le cas ici !

Qu'en effet, elle disposait précisément des revenus perçus par ce dernier pour 15 mois et pouvait réaliser une moyenne précise sur cette base.

Que l'article 42 §1 al. 2 impose, en conséquence, à la partie adverse, si celle-ci devait douter de la suffisance des revenus, une mission pro-active et la faculté de demander des documents complémentaires.

Que dès lors que la moyenne pour les quinze derniers mois était connue, que l'exercice d'une activité professionnelle rémunératrice était connu, il appartenait à la partie adverse de veiller, si elle devait estimer que les revenus du travail, car il s'agit de revenus du travail, comme insuffisants, de demander des documents complémentaires pour être parfaitement informée comme l'exige l'article 42 §1er al. 2 susvisé.

Qu'elle ne l'a nullement fait.

Que cette imposition précise aboutit à une dérogation de la règle selon laquelle il appartient au demandeur d'instruire son dossier. Qu'en effet, dans le cas présent le dossier a été instruit mais insuffisamment au sens de l'administration.

Qu'il lui appartenait, en conséquence, de laisser à la requérante la possibilité de répondre aux inquiétudes éventuelle, quod non !

Qu'il lui est enjoint par l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980 « de se faire communiquer (...) tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant ».

Que c'est par son seul manquement que la partie adverse ne détermine pas un montant précis en dessous duquel il est permis de considérer que le requérant ne constitue pas une charge pour les pouvoirs publics.

Qu'il existe par ce seul fait une violation de l'article 42 § 1er al. 2 de la loi du 15.12.1980.

Que ce manquement entraînent une motivation violant des articles 40 ter et 42 de la loi du 15 décembre 1980 en ce que la partie adverse n'a pas rempli les obligations y contenues et auxquelles elle est légalement tenue, à savoir réaliser une appréciation individuelle du cas et déterminer un montant permettant de considérer que la personne ne constituera pas une charge pour les pouvoirs publics.

Que cette absence de détermination, atteste d'une erreur manifeste d'appréciation du cadre légal régi par les articles 40 ter et 42 de la loi du 15 décembre 1980 et viole donc l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs en ce que la motivation offerte n'est pas légalement justifiée en droit et en fait.

Que l'ensemble du moyen est fondé."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van goede administratie.

Zij betoogt dat het bestuur op de hoogte was van de nieuwe tewerkstelling op basis van de DOLSIS gegevens en dat zij de inkomsten voortkomend uit de tewerkstelling heeft overgemaakt. Zij verwijt de verwerende partij niet bewezen te hebben dat de inkomsten niet voldoende zouden zijn, terwijl zij wel beschikte over de inkomsten van de laatste 15 maanden. Zij meent dat zij over de mogelijkheid moest beschikken om erop te antwoorden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 29 maart 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) als echtgenote van de heer D. F. (...), van Belgische nationaliteit.

Verzoekster diende derhalve aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat onder meer luidt als volgt:

"(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat zij met betrekking tot de bestaansmiddelen twee individuele rekeningen voorlegden (2015 en 2016) uit interimtewerkstelling.

Bij nazicht door het bestuur is gebleken dat de interimtewerkstelling ondertussen beëindigd werd en dat de referentiepersoon aan de slag is gegaan bij C. N. (...) NV. Het komt aan verzoekster, die het bestaan van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dient aan te tonen, toe om het bestuur op de hoogte te houden van de wijzigingen aangaande de situatie van de referentiepersoon die een impact hebben op de bestaansmiddelen. Verzoekster dient, als aanvrager, zelf haar aanvraag te actualiseren. Zie in die zin arrest nr. 173.740 van 31 augustus 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

“Verzoeker werpt op dat de verwerende partij stelt dat de inkomsten van de referentiepersoon niet stabiel zijn omdat zij tewerkgesteld is via interimarbeid.

De Raad merkt op dat uit een lezing van de bestreden bijlage 20 blijkt dat de interimarbeid niet a priori werd uitgesloten, doch er werd in casu rekening gehouden met het feit dat er slechts inkomsten van enkele maanden werden voorgelegd, dat die gepuurd werden uit tewerkstelling bij verschillende kantoren en werkgevers en het feit dat de aanvraag niet geactualiseerd werd met bijkomende stukken, waardoor geoordeeld werd dat er heden niet blijkt dat er voldoende stabiele bestaansmiddelen ter beschikking zijn van de referentie-persoon. Verzoeker is het er niet mee eens dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende stabiel zijn, en werpt op dat de referentie-persoon inderdaad tewerkgesteld is op interimbasis, maar met de optie vast werk. Echter merkt de Raad op dat in de bestreden bijlage 20 werd geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de tijdelijke tewerkstelling inmiddels werd omgezet naar een vaste tewerkstelling. Dit spreekt verzoeker niet tegen.

Zoals in de bestreden bijlage 20 verder terecht wordt opgemerkt, komt het aan verzoeker toe om zijn aanvraag te actualiseren (cf. RvS 12/03/2013, nr. 222.809). De Raad stelt vast dat de aanvraag voor gezinshereniging werd ingediend op 04/09/2015, terwijl de beslissing werd genomen op 02/03/2016 en er slechts stukken werden voorgelegd tot 12/2015. Er wordt dan ook terecht in de bestreden beslissing gesteld: “Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentie-persoon heden niet afdoende stabiel zijn.”

Verzoeker behoort te weten dat de behandelingstermijn van een aanvraag tot gezinshereniging zes maanden bedraagt en dat zeker in een volatiele sector zoals de interimsector het van belang is aan te tonen dat inkomsten blijven gepuurd worden uit interimarbeid.”

Daar verzoekster haar aanvraag niet heeft geactualiseerd met bijkomende stukken en de situatie van de referentiepersoon, zoals door haar voorgesteld niet meer actueel was op het moment van het nemen van de beslissing, kon het bestuur niets anders dan vast te stellen dat zij geen kennis kon nemen van de inkomsten. Dientengevolge diende zij niet over te gaan tot een behoefteanalyse.

De Raad van State oordeelde in arrest nr. 233.641 d.d. 27 januari 2016 onder meer wat volgt:

“(…) Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentie-bedrag. De verzoekende partij diende derhalve niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de huidige verzoekende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld omdat zij geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden.(…)”

Verzoekster toont geen schending aan van de door haar opgeworpen bepalingen.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3.1. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, wordt opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekster nalaat hieromtrent verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 2.1.3.2., werd uiteengezet.

2.2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)”

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt over de door de verzoekster voorgelegde loonbrieven van haar echtgenoot gesteld dat “(u)it het administratief dossier blijkt dat de interimtewerkstelling intussen werd beëindigd en de referentiepersoon intussen aan de slag is bij C. N. (...) NV”, doch betreffende deze nieuwe tewerkstelling niets werd voorgelegd, zodat men geen kennis kon nemen van het inkomen dat eruit voortvloeit en dus niet kon worden vastgesteld of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekster betwist niet dat de interimtewerkstelling van haar echtgenoot waarop de door haar voorgelegde loonfiches betrekking hebben, beëindigd is, doch zij laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikte over loonfiches voor de jaren 2015 en 2016 en dat hij geïnformeerd was over de nieuwe betrekking van haar echtgenoot, zodat deze niet kan stellen dat geen behoefteanalyse dient te gebeuren. Het niet uitvoeren van een behoefteanalyse kan immers enkel ingeval er geen inkomsten zijn of enkel inkomsten die door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden uitgesloten. Zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de inkomsten van haar echtgenoot beschikt over

een periode van 15 maanden (januari 2015 tot en met maart 2016), zodat hij hiervan een gemiddelde kon berekenen.

Er blijkt evenwel nergens uit dat de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekster bij diens nieuwe werkgever thans gelijk zijn aan een gemiddelde van de inkomsten die hij had bij zijn voormalige werkgever. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de gemachtigde voor het bepalen van de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon een dergelijk gemiddelde zou moeten berekenen van de inkomsten die deze had bij zijn voormalige werkgever. Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Een dergelijke verplichting kan evenmin in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden gelezen. Het kwam aldus de verzoekster toe om haar aanvraag te actualiseren. Bij gebrek aan enig bewijs van de huidige inkomsten van de referentiepersoon, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook geen kennis hebben van de omvang van deze inkomsten en is het niet kennelijk onredelijk dat deze stelt "*niet (te) kunnen vaststellen of de bestaansmiddelen voldoet aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980*".

Wat de behoefteanalyse ex artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat deze overbodig is nu "*niet (werd) vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten*". Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inderdaad niet over de nodige gegevens beschikt om na te gaan of de echtgenoot van de verzoekster over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Aldus kon de gemachtigde niet weten of *in casu* al dan niet een behoefteanalyse diende te gebeuren – dit is immers enkel vereist indien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn – en kan hij evenmin nagaan of de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt voor hem en zijn familieleden voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Een schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN